

Gróf Bedeghi és Berencsi Nyáry Gál

nagykeresztes tiszteleti lovag

1925 - 2013

Nyáry Péter C.H.D. búcsúztatója 2013. november 2-án az újszászi templomban

Sokszor hallottam Gál bácsit különböző alkalmakkor beszédet mondani: apám születésnapján, egy esküvőn, vagy amikor éppen nekem szólt a mondandója egy-egy ünnepen. Mindig fontos volt számára, hogy mit mond - érezte a testvéri, keresztapai, nagybátyi szavak súlyát. Mennyivel könnyebb most az én helyzetem, amikor róla beszélünk: egy keresztfiúnak az a dolga, hogy befogadja, amit az előtte járó elmond neki, amit át akar adni neki. Amikor tőle búcsúzom, szeretném összeszedni mindazt, amit életével és szavaival üzent és képviselt számunkra. Teszem ezt nem csak a magam, hanem keresztanyám, Médi néni, fiai Feri és Gyuri – neki is, nekünk is Tyutyu és Szuszi -, anyám és testvéreim, az unokatestvérek, a tágabb család és nem utolsó sorban a máltai lovagtársak nevében is.

Nyáry Gál az apai szál kedélyes felvidéki felmenői mellé anyai oldalról homoródmonti székelyek erejét és határozottságát örökölte. Úgy tartotta, ez utóbbinak köszönhető, hogy a kihívásokban - melyeket bőven mért számára az élet - ki tudott tartani és megállta a helyét. Így volt ez a háború vége felé, amikor - élete kockáztatásával - az embertelen rendszerrel és felfogással szembeállva, rejtőzködő zsidó honfitársai életét mentette. A másik, rákövetkező diktatúra fenyegetését is túlélte, amikor a kitelepítésben esküvőjét követően a rendőrök orvul az életére törtek. Fizikai munkásként is becsülettel tette a dolgát, így tartva el családját. A történelmi körülmények miatt nem fejezhette be a jogi egyetemet, így munka és család mellett, kitartóan másodszor is levizsgázott mindenből. Később, már jogtanácsosként kivívta sokak elismerését és - elsősorban megbízhatóságával - megbecsült nevet szerzett magának.

Amikor ezek mellé föl villantom emberi alakját, akkor a humor, a megfontoltság és a felelősség jutnak eszembe. Biztosan tudom, hogy a kettő plusz hat unokatestvérnek, nekünk nyolcunknak - és már a gyermekeiknek is - vannak kulcsszavaink, melyeket elég volt kimondani Gál bácsi jelenlétében és ő azonnal megidézte a volt ciszter tanár, diáktárs, kolléga vagy más személy jellegzetes hangját, gesztusát. Külön kérés nélkül mindig kapható volt erre, hogy aztán együtt nevéssen velünk. Abban is biztos vagyok, hogy sokan őrzünk emlékeket a vele folytatott hosszú beszélgetésekről, olyanokról, amikor nem kellett szűkre szabni az együtt töltött időt. Ezek helyszíne lehetett a Logodí utca, a felejthetetlen Török utcai lakás, a Podmaniczky-, majd Damjanich utca, esetleg a Csalogány utca, a Fortuna utcai székház vagy a rendszeresen megtartott karácsonyi nagycsaládi összejövetelek egyike. Ilyenkor egyik lábát a másikon átvetve, jellegzetes ülőpozíciójában, valószínűtlenül hosszúra hagyva cigarettája parazsát – beszélt és mi hallgattuk. Mindig elmondta, amit gondolt, legyen az esetleg kényes téma is - soha nem zárkózott el a válaszadás elől, ha kérdeztük. Élete utolsó évtizedeiben rendkívüli felelősséget érzett a máltai lovagrend ügyei iránt, mint a Magyar Szövetség Jogi Bizottságának elnöke, fáradságot nem kímélve működött közre és járt el a különböző fontos ügyekben. Abban, hogy a Magyar Szövetség alapjai ma szilárdan állnak, elévülhetetlen érdemei vannak.

Mindezek hallatán talán még inkább tudatosodhat bennünk az az érzés, hogy elvesztésével mennyivel szegényebbek lettünk. Mégis, anélkül, hogy el akarnám venni az ezzel járó fájdalmat, azt mondom: higgyétek el, higgyék el, azáltal, hogy ismerhettük őt: gazdagok vagyunk, nagyon gazdagok. Mert ezekből az értékekből van mit továbbadnunk gyermekeinknek, remélem, unokáinknak és mindazoknak, akikkel kapcsolatba kerülünk.

Urunk Istenünk, köszönjük őt Neked! Imádsággal arra kérünk, öleld őt magadhoz, fogadd be őt országodba!

Nyugodjék békében! Requiescat in pace! Amen.